07/06/2026

Χειροτονία νέου Πρεσβυτέρου στον Ιερό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Φίλιας Καρδίτσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το Σάββατο 6 Ιουνίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος τέλεσε τον Όρθρο και τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Φίλιας.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέλεσε την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Διακόνου **π. Αντωνίου Κόφφα,** ο οποίος αναδείχθηκε στον δεύτερο βαθμό της Ιεροσύνης και κατεστάθη εφημέριος της ενορίας, προκειμένου να συνεχίσει τη διακονία της τοπικής Εκκλησίας και να υπηρετήσει τον πιστό λαό της περιοχής. Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε και στην πολυετή προσφορά του π. Αναστασίου, ο οποίος επί σειρά ετών διακόνησε με κόπο, θυσιαστικό φρόνημα και αγάπη την ενορία και τους κατοίκους της Φίλιας.

Κατά την προσφώνησή του προς τον χειροτονούμενο, υπογράμμισε ότι η σημερινή ημέρα αποτελεί καρπό της χάριτος του Παναγίου Πνεύματος και γεγονός που βιώνεται μέσα στο μυστήριο της Εκκλησίας, το οποίο διαχρονικά προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα της σωτηρίας, της λυτρώσεως και του αγιασμού. Επισήμανε ότι η χειροτονία τελείται αμέσως μετά τη μεγάλη εορτή της Πεντηκοστής και την εορτή της Αγίας Τριάδος, γεγονός που φανερώνει ότι η ζωή της Εκκλησίας και η ιερατική διακονία αντλούν το περιεχόμενο και τη δύναμή τους από την παρουσία και την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος.

Αναφερόμενος στο αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας από το πρώτο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής, παρουσίασε το ιστορικό πλαίσιο της χριστιανικής κοινότητας της Ρώμης. Εξήγησε ότι οι πρώτοι εκείνοι χριστιανοί, πολλοί από τους οποίους είχαν γνωρίσει την πίστη στον Χριστό μετά τα γεγονότα της Αναστάσεως και είχαν μεταφέρει την πίστη αυτή στη Ρώμη, δημιούργησαν μία ακμάζουσα και ζωντανή εκκλησιαστική κοινότητα, η οποία είχε καταστεί γνωστή σε ολόκληρη την τότε οικουμένη για τη σταθερότητα και τη δύναμη της πίστεώς της.

Ο Απόστολος Παύλος, τόνισε ο Σεβασμιώτατος, εκφράζει μέσα στην επιστολή του

τη χαρά και την πνευματική του ικανοποίηση για την πρόοδο των χριστιανών της Ρώμης. Παράλληλα, όμως, αποκαλύπτει και τη διαρκή αγωνία του για τη διατήρηση αυτής της πνευματικής καταστάσεως. Δεν αρκείται να επαινέσει την πίστη τους, αλλά επιθυμεί να τους ενισχύσει ώστε να παραμείνουν σταθεροί, να μη λυγίσουν από τις δυσκολίες και να μη χάσουν τον προσανατολισμό τους μέσα στις δοκιμασίες της ζωής.

Ο Ποιμενάρχης σημείωσε ότι το κεντρικό μήνυμα της προς Ρωμαίους Επιστολής

είναι η λύτρωση του ανθρώπου διά του Ιησού Χριστού. Η σωτηρία δεν αποτελεί μία θεωρητική πραγματικότητα, αλλά καρπό της προσωπικής σχέσεως του ανθρώπου με τον Χριστό. Γι’ αυτό και κάθε πιστός καλείται να αγωνίζεται καθημερινά ώστε να παραμένει σταθερός στην πίστη του, να μην παρασύρεται από τις δυσκολίες και τις αμφιβολίες και να οικοδομεί διαρκώς τη σχέση του με τον Κύριο.

Απευθυνόμενος ιδιαίτερα προς τον χειροτονούμενο Διάκονο Αντώνιο, ανέδειξε ως πρότυπο της μελλοντικής του διακονίας τον ίδιο τον Απόστολο Παύλο. Υπενθύμισε ότι ο μεγάλος Απόστολος των Εθνών διαβεβαίωνε τους χριστιανούς ότι τους είχε πάντοτε στη σκέψη και στην προσευχή του. Αυτή ακριβώς η ποιμαντική ευθύνη, τόνισε, καλείται πλέον να χαρακτηρίζει και τη ζωή του νέου Πρεσβυτέρου.

Ο νέος κληρικός οφείλει να φέρει διαρκώς στην καρδιά του τους ανθρώπους που του εμπιστεύεται η Εκκλησία, να προσεύχεται για αυτούς, να ενδιαφέρεται για τις ανάγκες τους, να αγωνιά για τη σωτηρία τους και να τους συνοδεύει πνευματικά σε κάθε στάδιο της ζωής τους. Η ιερατική διακονία δεν περιορίζεται στην τέλεση των ιερών ακολουθιών, αλλά εκτείνεται στη διαρκή ποιμαντική μέριμνα και στη θυσιαστική αγάπη προς τον άνθρωπο.

Με ιδιαίτερη έμφαση υπογράμμισε ότι ο δρόμος της ιερωσύνης δεν είναι δρόμος ευκολίας. Ο πνευματικός πατέρας καλείται να κοπιάζει, να αγωνίζεται και να υπομένει. Δεν πρέπει να θεωρήσει ποτέ ότι το έργο του είναι εύκολο ούτε να παραδοθεί στην κόπωση και στην απογοήτευση. Αντιθέτως, καλείται να διατηρεί άγρυπνη τη συνείδησή του, να καλλιεργεί την προσευχή και να εργάζεται αδιάκοπα για την πνευματική πρόοδο των ανθρώπων που του εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερα στη φράση του Αποστόλου Παύλου ότι επιθυμούσε να συναντήσει τους χριστιανούς της Ρώμης για να τους γνωρίσει, να τους συμπαρασταθεί και να δεχθεί και ο ίδιος τη δική τους συμπαράσταση. Μέσα από αυτό το παράδειγμα ανέδειξε το μεγαλείο της ταπεινώσεως του Αποστόλου, ο οποίος, παρά τις μεγάλες αποκαλύψεις που είχε λάβει από τον Θεό και το ύψος της πνευματικής του ζωής, δεν έπαυε να αναγνωρίζει την ανάγκη της αδελφικής κοινωνίας και της αλληλοϋποστηρίξεως μέσα στο σώμα της Εκκλησίας.

Αυτή η πραγματικότητα, τόνισε, αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα της εκκλησιαστικής ζωής. Ο ιερέας καλείται να συμπαρίσταται στους ανθρώπους, αλλά και να δέχεται τη δική τους αγάπη και συμπαράσταση. Μέσα στην Εκκλησία οικοδομείται μία αληθινή κοινωνία προσώπων, η οποία υπερβαίνει τα ανθρώπινα και κοινωνικά σχήματα και θεμελιώνεται στην ενότητα που προσφέρει το Άγιο Πνεύμα.

Παράλληλα, απευθυνόμενος προς το εκκλησίασμα, υπογράμμισε ότι κανείς δεν μπορεί να επιτελέσει μόνος του το έργο της Εκκλησίας. Ακόμη και όταν υπάρχουν τα χαρίσματα και η χάρη του Θεού, απαιτείται η συνεργασία και η συνέργεια όλων. Η πνευματική καρποφορία γεννιέται όταν ο άνθρωπος ανταποκρίνεται στην κλήση του Θεού και συνεργάζεται με τους αδελφούς του μέσα στο πνεύμα της ενότητας, της αγάπης και της κοινής ευθύνης.

Ολοκληρώνοντας τον λόγο του, ευχήθηκε στον νέο Πρεσβύτερο η ζωή και η διακονία του να αποτελούν μία διαρκή Πεντηκοστή. Να ζει πάντοτε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος με ταπείνωση, αξιοπρέπεια και πνευματική εγρήγορση, να χαριτώνεται μέσα από την ιερατική του πορεία, να βιώνει την αγιοπνευματική ζωή της Εκκλησίας και να γίνεται αληθινός πατέρας για το ποίμνιό του.

Κατακλείοντας, τον προσκάλεσε να εισέλθει στο Άγιο Θυσιαστήριο και να λάβει

τον δεύτερο βαθμό της Ιεροσύνης, ώστε να καταστεί ποιμένας των λογικών προβάτων του Χριστού, διάκονος της Εκκλησίας και πιστός υπηρέτης του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, προς δόξαν Θεού και οικοδομή του λαού Του.

